

et Aar efter, idet han henviste til, at der da afholdtes et nyt offentligt Møde paa Nørrefælled, men dette Møde var jo slet ikke socialistisk; der var jo slet ikke indbudt dertil af Nogen af Bestyrelsen for den Forening, imod hvilken Forbudet var rettet. Hvorledes kan det, at man ikke udstrakte Forbudet til Andre, som der ikke var Tale om deri, godtgjøre, at man havde ladet det falde? Endelig maa jeg gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem er mærkvaerdig — ja, jeg kan ikke finde et passende Ord i Dieblisset — naar han mener, at der, da Politidirektøren kan udstede et nyt Forbud et halvt Aar efter, ikke er noget Synderligt i, at han holder sig til det gamle Forbud. Da Politidirektøren kan udstede et nyt Forbud, naar han vil, mener jeg, at han ikke behøver at gjøre et Skridt, som det ærede Medlem forstikker, at Justitsministeren og hele Thinget ere enige med os ikke er stemmende med Grundlovens § 88. Hvorledes kan det ærede Medlem mene, at det er ligegyldigt, enten man tager Sagen paa grundlovmæssig Maade eller ikke? Jeg forstaaer ikke det ærede Medlems Betragtninger, og det kan ikke være hans Mening, at han støtter Justitsministeren paa den Maade; det gjør han visseelig ikke.

Octavius Hansen: Jeg indrømmer, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) har Ret i, at der ikke i Betænkningen forelaa mere end eet Indstillingspunkt, men der forelaa en meget udførlig Indgaagen paa forskjellige andre Punkter, og naar jeg tog feil, var det, fordi der ganske vist i Udvalget af Flertallet var blevet vedtaget forskjellige andre Indstillingspunkter, men som rigtignok bleve tagne tilbage i det sidste Dieblis, da man fandt, at de ikke vare vel begrundede. Saaledes forholder Sagen sig, og for saa vidt har det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds Ret; men den Kritik, der blev udtalt i Betænkningen, blev altsaa staaende uden at undergives den Prøvelse, som Sagen maatte have faaet ved dens offentlige Behandling i Thinget, og det var nærmest det, jeg maatte finde mig foranlediget til at beklage. At jeg selvfølgelig ikke kan sige, at det er ligegyldigt, om Politidirektøren udsteder et nyt Forbud for ogsaa formelt at holde sig Grundlovens Bud efterrettelig, eller han holder sig til sit tidligere Forbud, er klart; men jeg siger, at det er en ren Formalisme, naar man i den Grad vil hænge sig deri, at man gjør dette Punkt til Genstand for Debatt og Kritik overfor en Embedsmand, der netop ved denne Sag har vist, at han er i Stand til at varetage Ordenen og bevare Holigheden.

Nimestad: Det er vistnok saa, at det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Octavius Hansen) huffede feil, for saa vidt som

han først troede, at der havde foreligget andre Indstillinger fra Udvalgets Flertal; men det er en let og tilgivelig Feiltagelse, thi paa Sagens tidligere Stadier forelaa der en Mængde Indstillinger, hvorved man karakteriserede en Mængde forskjellige Fakta som grundlovstridige, men som Udvalgets Flertal dog faae sig nødsaget til at gaae bort fra, inden Betænkningen blev afgiven. Man faae sig ikke i Stand til at hævde, at der havde fundet enten en grundlovstridig Beslagleggelse, hvilket fra først af var hævdet som et stort Punkt, eller ulovlig Arrest eller grundlovstridig Arrestbehandling o. s. v. Sted. Der blev altsaa kun et eneste faarligt Punkt tilbage, og det er det, man har draget frem i Aar, det nemlig, at Politidirektøren Forbud af Mai 1872 mod det da berammede Socialistmøde var givet et mere omfattende Indhold, end det vistnok i og for sig havde været hans Tanke, og end de, der læste det igjennem i det Dieblis, det udkom, vistnok tænkte sig at være dets Mening. Det er imidlertid jo saa, at saavel den høitagede Minister som Flertallet af Udvalget fra i Fjor og Mindretallet i samme Udvalg alle vare enige om, at Grundlovens § 88 væsentlig var at forstaa paa saadan Maade, at den ikke admitterede stedsbevarende Forbud, at de Forbud, der udstedes, maa sigte til den Situation, der er tilstede, da de blive udstedte. Jeg er i Ørigt ikke sikker paa at have opfattet den foreslaaede Dagsorden rigtig, da jeg kun har hørt den oplæse een Gang, og jeg skulde henfille til den ærede Formand, om den ikke maatte blive oplæst een Gang endnu.

Formanden: Den lyder saaledes: „I det Folkethinget udtaler, at Forbud imod Afholdelse af Forsamlinger under aaben Himmel ville, ifølge Grundlovens § 88, kun kunne have en kort, midlertidig Varighed, gaar Thinget over til den næste Sag paa Dagsordenen“.

Nimestad: Jeg kan i og for sig ikke have noget imod den Sætning; der er kun den Indvending, jeg har at gjøre derimod, at det er noget ukorrekt at sige, at Folkethinget udtaler, at Grundloven er saaledes at forstaa, thi det forudsætter, at Folkethinget skulde have den afgjørende Myndighed med Hensyn til at fastslaa Fortolkningen af Grundloven. Havde der staaet i denne Dagsorden, at Folkethinget beslutter at udtale som sin Formening, som sin Anskuelse, at Grundloven er at forstaa paa den Maade, saa havde det vistnok været mere korrekt, end saaledes som det nu staaar. Jeg antager imidlertid, at det er Meningen, og skal derfor ikke have videre imod at stemme for denne Dagsorden.

S. A. Hansen: Jeg skal oplyse, at det ærede Medlem, der nu talte, var Medlem af det Mindretal i Udvalget, der stillede et Forslag, som